

Bakalářská práce je zaměřena na Rousseauův důraz kladený na přirozenost člověka. Ta byla pro něj východiskem řešení zvrácených mravů a pokřivených společenských poměrů, které byly způsobeny opuštěním přirozeného stavu a vstupem do stavu společenského. Zatímco v přirozeném stavu je člověk schopný všechny své potřeby uspokojit svoji vlastní silou, ve stavu společenském je tato rovnováha narušena. S neustále rostoucími zájmy a z nich vyplývajícími potřebami roste vzájemná závislost lidí. Z původního nezávislého, silného a svobodného aktéra se člověk stal závislým a slabým otrokem. Tímto vývojem ztratil kontakt se svoji původní přirozeností a své jednání ospravedlňoval klamnými, falešnými a lživými důvody. Jelikož společenský i technický vývoj pokládal Rousseau za součást problému, nemohl přijmout tradiční osvícenské řešení spočívající v růstu lidského poznání a zdokonalení rozumu, ale naopak v návratu k původní přirozenosti. Právě snaha překonat dosavadní společenskou zkaženost a znovu založit lidské jednání na původní přirozenosti měla učinit lidské jednání morálním. Rousseau navrhl dvě různá řešení. První se týká společnosti, která je řízena obecnou vůlí a druhý individuální výchovy zkaženými mravy neporušeného individua. V současné době na Rousseauovy myšlenky navazují úvahy Charlese Taylora o moderní autenticitě a autonomii. Taylor v souvislosti s myšlenkovým vývojem, ke kterému v posledních dvou stoletích došlo, neklade na rozdíl od Rousseaua důraz na lidskou přirozenost, ale na kulturní zázemí člověka. Právě to podle něj dává našemu jednání smysl a tvoří základní rámec, z kterého vyrůstá lidská identita.